

NICK VUJICIC

LEVEN
ZONDER
BEPERKINGEN

NIETS IS ONMOGELIJK

Vijfde druk

Oorspronkelijke titel: *Life Without Limits. Inspiration for a Ridiculously Good Life*

Oorspronkelijke uitgever: Doubleday Religion, New York

© 2010

Nederlandse vertaling: Geraldine Damstra [Littera Scripta]

Tweede druk 2011

Derde druk 2011

Vierde druk 2012

Vijfde druk 2014

© 2011 Uitgeverij Kok - Utrecht

www.kok.nl

Foto omslag: © Doubleday

Omslagontwerp: Doubleday / Garage BNO

ISBN 978 90 435 2297 7

NUR 402/728

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

EEN

*Als voor jou geen wonder is weggelegd, zorg dan dat je
er zelf een teweegbrengt*

In een van de populairste filmpjes van mij op YouTube zijn stukjes te zien waarin ik skateboard, surf, muziek maak, tegen een golfbal sla, val, weer opsta, het publiek toespreek en – het mooist van al – allerlei mensen mij een hug geven.

Al met al tamelijk gewone dingen die iedereen doet, nietwaar? Waarom zou dit filmpje dan *miljoenen* keren zijn bekeken? Ik denk dat mensen het gevoel hebben dat ze het moeten zien omdat ik, ondanks mijn lichamelijke beperkingen, een leven leid alsof die er niet zijn.

Mensen verwachten meestal dat een ernstig gehandicapt iemand niets doet, misschien zelfs boos is en zich terugtrekt. Ik vind het leuk om hen te verrassen en te laten zien dat ik een zeer avontuurlijk en voldoening gevend bestaan leid.

Onder de honderden commentaren op dat filmpje was er één nogal opvallend: ‘Als ik zie dat iemand als deze vent gelukkig is, vraag ik me af waarom ik in vredesnaam soms zo’n medelijden heb met mezelf... of het gevoel heb dat ik niet genoeg doe, dat ik niet leuk genoeg ben, **MAAKT NIET UIT WAT**. Hoe kan ik zoiets denken als deze kerel het zonder armen en benen moet doen maar toch **GELUKKIG** is?!’

Ik krijg regelmatig de vraag: ‘Nick, hoe komt het dat je zo gelukkig bent?’ Probeer je op dit moment je eigen problemen het hoofd te bieden, dan is dit alvast het snelle antwoord: ik werd gelukkig op het mo-

ment dat ik me realiseerde dat ik misschien niet perfect ben, maar wel de perfecte Nick Vujicic. God heeft mij geschapen volgens zijn plan. Dat wil niet zeggen dat er niets te verbeteren valt. Ik probeer het altijd beter te doen, zodat ik hem en de wereld nog beter kan dienen!

Ik ben ervan overtuigd dat ik geen beperkingen heb. Ik wil graag dat jij hetzelfde idee krijgt over jouw leven, ongeacht de moeilijkheden die je tegenkomt op je pad. Neem aan het begin van onze gezamenlijke reis alsjeblieft even de tijd om te bedenken welke beperkingen je jezelf hebt opgelegd en welke problemen je anderen voor je hebt laten verzinnen. Bedenk dan hoe je je zou voelen als die beperkingen er niet waren. Hoe zou je leven zijn als *alles* mogelijk was?

Officieel ben ik *gehandicapt*, doordat ik geen armen en benen heb, maar in feite biedt deze situatie mij juist een heleboel *mogelijkheden*. Mijn specifieke problemen hebben mij juist een unieke mogelijkheid geboden om anderen die hulp nodig hebben, de hand te reiken. Bedenk eens wat jij allemaal zou kunnen!

Maar al te vaak zeggen we tegen onszelf dat we niet slim genoeg zijn, niet aantrekkelijk genoeg of dat we niet genoeg talent hebben om onze dromen te verwezenlijken. We nemen kritiekloos aan wat anderen over ons zeggen of leggen onszelf beperkingen op. Erger nog, denk je slecht over jezelf, dan beperk je de mogelijkheden waarop *God* door jou zijn werk kan doen!

Geef je je droom op, dan stop je God in een kader. Hij is uiteindelijk jouw schepper. Hij heeft jou geschapen met een bepaald doel voor ogen. Daarom is jouw leven net zo min beperkt als jij kunt bevatten hoe groot Gods liefde is.

Ik heb een keuze. Jij hebt een keuze. We kunnen ervoor kiezen om te blijven zeuren over onze teleurstellingen en tekortkomingen. We kunnen ervoor kiezen om verbitterd te zijn, boos of verdrietig. Maar we kunnen er als we het moeilijk hebben of anderen ons pijn doen, ook voor kiezen van deze ervaring te leren en door te gaan, de verantwoordelijkheid te nemen voor ons eigen geluk.

Jij bent een kind van God en om die reden prachtig en waardevol, waardevoller dan alle diamanten in de wereld. Jij en ik zijn perfect toegerust om diegene te zijn die we bedoeld zijn te zijn! Toch moet het altijd ons doel zijn om een nog beter iemand te worden en onze grenzen te verleggen, door groot te dromen. We moeten onderweg wel

een paar zaken aanpassen, want het leven is niet altijd rooskleurig, maar het is het wel altijd waard te worden geleefd. Ik ben er om tegen je te zeggen dat hoe moeilijk de situatie waarin je zit ook is, je zolang je ademt, wordt geacht een bijdrage te leveren.

Ik kan geen hand op je schouder leggen om je gerust te stellen, maar ik kan wel spreken vanuit mijn hart. Hoe uitzichtloos je leven ook lijkt, er is hoop. Hoe moeilijk de omstandigheden ook lijken, er liggen betere tijden in het verschiet. Hoe triest de situatie ook is, je kunt er boven uitstijgen. Een verlangen naar verandering zal daar niet voor zorgen. Het besluit nu actie te ondernemen wel!

Alles komt goed. Dat weet ik zeker, want in mijn leven is gebleken dat het zo is. Wat voor zin heeft een leven zonder armen en benen? Door alleen maar naar mij te kijken, zien mensen dat ik met veel obstakels en moeilijkheden op mijn pad de confrontatie ben aangegaan en ze heb overwonnen. Daardoor zijn ze bereid om naar me te luisteren en me te beschouwen als een bron van inspiratie. En daardoor kan ik weer mijn geloof delen met hen, tegen hen zeggen dat er iemand is die van hen houdt, en hen hoop geven.

Dat is mijn bijdrage. Het is belangrijk dat je ontdekt waar jij goed in bent. Weet dat jij ook iets hebt om bij te dragen. Ben je op dit moment gefrustreerd, dan mag dat. Het feit dat je gefrustreerd bent, betekent dat je meer uit je leven wilt halen dan je tot nu toe doet. Dat is helemaal prima. Vaak zorgen juist de moeilijkheden op ons pad ervoor dat we erachter komen wie we echt bedoeld zijn te zijn.

Een waardevol leven

Het duurde lang voordat ik zag dat de situatie waarin ik al sinds mijn geboorte verkeerde, ook voordelen had. Mijn moeder was vijfentwintig toen ze van mij, haar eerste kind, in verwachting raakte. Ze was vroedvrouw geweest en werkte als leidinggevend kinderverpleegkundige op de verloskamer, waar ze honderden moeders en hun baby's de zorg gaf die ze nodig hadden. Ze wist wat haar te doen stond toen ze in verwachting raakte: ze lette op wat ze at, was voorzichtig met medicijnen en dronk geen alcohol, slikte geen aspirines of andere pijnstillers. Ze ging naar de beste dokters en die verzekerden haar dat

de zwangerschap gladjes verliep.

Toch had mijn moeder een bang voorgevoel. Toen de dag waarop ze was uitgerekend naderde, zei ze een paar keer tegen mijn vader: 'Ik hoop dat alles goed is met de baby.'

Op de twee echo's die ze tijdens haar zwangerschap kreeg, zagen de dokters niets abnormaals. Ze zeiden tegen mijn ouders dat de baby een jongen was, maar geen woord over ledematen die er niet aan zaten! Toen ik op 4 december 1982 werd geboren, kreeg mijn moeder mij eerst niet te zien, maar ze vroeg wel meteen aan de dokter: 'Is alles goed met de baby?' Het was stil. Terwijl de seconden wegtikten en ze haar het kindje niet gaven om te zien hoe het met hem was, kreeg ze nog sterker het gevoel dat er iets niet klopte. In plaats van mij aan mijn moeder te geven, riepen ze een kinderarts op, ze verhuisden naar de andere hoek van de zaal, onderzochten me en overlegden met elkaar. Toen mijn moeder een gezonde luide schreeuw hoorde, was ze opgelucht. Maar mijn vader, die tijdens de bevalling had gezien dat er een arm ontbrak, voelde zich niet goed en werd de verloskamer uit geleid.

Bij de eerste aanblik van mijn lichaam waren de zusters en dokter geschokt en ze wikkelden me snel in een paar doeken.

Mijn moeder, die als verpleegkundige honderden bevallingen had begeleid, liet zich niet voor de gek houden. Ze las het verdriet van de gezichten van de leden van het medisch team en wist dat er iets heel erg mis was.

'Wat is er aan de hand? Wat is er mis met mijn kindje?', wilde ze weten.

De dokter wilde eerst niets zeggen, maar toen mijn moeder bleef aandringen, wist hij niets beters te verzinnen dan een medische term.

'Focomelie', antwoordde hij.

Door haar verpleegkundige achtergrond wist mijn moeder, dat dit betekende dat haar kind geboren was met misvormde of zonder ledematen. Ze kon gewoon niet geloven dat het waar was.

Ondertussen stond mijn vader buiten de verloskamer en vroeg zich af of het inderdaad klopte wat hij meende gezien te hebben. Toen de kinderarts naar buiten kwam om met hem te praten, riep hij: 'Mijn zoon, hij mist een arm!'

‘Nou,’ zei de kinderarts zo voorzichtig mogelijk, ‘uw zoon heeft geen armen maar ook geen benen.’

Mijn vader was geschokt, heel erg bang en voelde zich slap worden.

Totaal overrompeld door dit nieuws wist hij even niet wat hij moest zeggen, maar toen kwam zijn beschermingsinstinct naar boven. Hij holde de kamer in om mijn moeder het nieuws te vertellen voordat ze me zou zien, maar tot zijn ontzetting trof hij haar huilend aan in bed. De staf had haar het nieuws al verteld. Ze hadden haar aangeboden om mij bij haar te leggen, maar mijn moeder weigerde mij vast te houden en zei dat ze me weg moesten brengen.

De zusters huilden. De verloskundige huilde. En ik huilde natuurlijk ook! Uiteindelijk hebben ze mij, nog steeds in doeken gewikkeld, toch naast haar neergelegd. Mijn moeder kon de aanblik niet verdragen: haar kind had geen armen en benen.

‘Neem hem mee’, zei ze. ‘Ik wil hem niet aanraken of zien.’

Mijn vader heeft er tot op de dag van vandaag verdriet van dat de medische staf hem niet de tijd gaf om mijn moeder op de juiste manier voor te bereiden op het nieuws. Later, toen ze sliep, kwam hij bij mij in de babykamer kijken. Bij terugkomst zei hij tegen mijn moeder: ‘Het is een prachtige jongen.’ Hij vroeg haar nogmaals of ze me wilde zien, maar ze weigerde, was nog te geschokt. Hij begreep het en respecteerde haar gevoelens.

In plaats van blij te zijn dat ik was geboren, waren mijn vader en moeder en de kerk waar ze lid van waren, in diepe rouw gedompeld. ‘Als God een God van liefde is,’ vroegen ze zich af, ‘waarom laat hij dan zoiets gebeuren?’

Het verdriet van mijn moeder

Ik was mijn ouders’ eerste kind. Terwijl dit voor welke familie dan ook een reden zou zijn voor grote blijdschap, stuurde niemand mijn moeder na mijn geboorte bloemen. Ze voelde zich daardoor gekwetst en alleen nog maar wanhopiger.

Ze vroeg mijn vader met betraande ogen: ‘Verdien ik geen bloemen?’

‘Het spijt me’, antwoordde mijn vader. ‘Natuurlijk verdien je bloe-

men.' Hij ging naar het bloemenwinkeltje in het ziekenhuis en kwam even later terug met een bos bloemen.

Ik wist hier allemaal niets van, tot ik een jaar of dertien was. Toen begon ik mijn ouders vragen te stellen over mijn geboorte en hun reactie toen ze zagen dat ik geen armen en benen had. Ik had een moeilijke dag gehad op school en toen ik het mijn moeder vertelde, huilde ze samen met mij. Ik zei tegen haar dat ik er schoon genoeg van had geen armen en geen benen te hebben. We huilden samen en ze zei dat mijn vader en zij er inmiddels van overtuigd waren dat God een plan met mij had en dat hij op een goede dag dat plan zou openbaren. Ik bleef maar vragen stellen, dan aan mijn vader, dan aan mijn moeder, soms ook aan allebei. Ik zocht antwoorden, voor een deel uit pure nieuwsgierigheid, maar ook om antwoord te kunnen geven op de vragen die nieuwsgierige klasgenoten mij steeds stelden.

Eerst was ik een beetje bang voor wat mijn ouders me zouden vertellen en omdat het ook voor hen moeilijk was om alles op te graven, wilde ik hen niet kwetsen. In onze eerste gesprekken waren mijn vader en moeder heel voorzichtig en beschermend in hun antwoorden. Naarmate ik ouder werd en meer aandrang, boden ze me een diepere inblik in hun gevoelens en angsten, omdat ze wisten dat ik het aankon. Toch, toen mijn moeder mij vertelde dat ze me na mijn geboorte niet wilde vasthouden, hakte dat er wel in en dan druk ik me nog zachtjes uit. Ik was toch al onzeker, maar om mijn eigen moeder te horen zeggen dat ze er niet tegen kon om mij te zien was... nou, bedenk zelf maar hoe jij je zou voelen. Het deed pijn en ik voelde me afgewezen, maar toen bedacht ik wat mijn ouders sinds die tijd allemaal voor me hadden gedaan. Ze hadden meer dan eens bewezen hoeveel ze van mij hielden. Tegen de tijd dat we deze gesprekken hadden, was ik oud genoeg om mijzelf in haar situatie te kunnen verplaatsen. Behalve haar intuïtieve gevoel kreeg ze tijdens haar zwangerschap geen enkele waarschuwing. Ze was geschokt geweest en heel erg bang. Hoe zou ik hebben gereageerd als het mijn kind was geweest? Ik weet nog niet zo zeker of ik er net zo goed mee zou zijn omgegaan als mijn ouders. Dat heb ik hun verteld en na een tijdje hadden we het steeds vaker over de details.

Ik ben blij dat we daarmee hebben gewacht tot ik zeker genoeg was van mezelf; diep in mijn hart wist ik wel hoeveel ze van me hielden.

We bleven onze gevoelens en angsten delen en mijn ouders hebben me geholpen te begrijpen hoe ze door hun geloof leerden inzien dat ik voorbestemd was om Gods doel te dienen. Ik was een temperamentvol kind, vastberaden en meestal vrolijk. Leerkrachten, andere ouders en mensen die mij verder niet kenden, zeiden nogal eens tegen mijn ouders dat de manier waarop ik met mijn handicap omging, hen inspireerde. Ik begon op mijn beurt te zien dat ik wel veel problemen had, maar dat de last die anderen moesten dragen vaak veel groter was dan de mijne.

Wanneer ik nu de wereld rondreis, word ik regelmatig geconfronteerd met onnoemlijk lijden. Dat maakt mij dankbaar voor wat ik heb en zorgt ervoor dat ik minder geneigd ben om me te focussen op wat ik niet kan of niet heb. Ik heb kinderen gezien die hun ouders kwijt waren en ook nog leden aan allerlei invaliderende ziekten. Jonge vrouwen die gedwongen waren als prostituee te werken. Mannen die in de gevangenis zaten omdat ze te arm waren om hun schuld te kunnen betalen.

Het lijden is universeel en vaak ongelooflijk wreed, maar zelfs in de slechtste sloppenwijken en meest verschrikkelijke omstandigheden werd ik bemoedigd door het feit dat mensen niet alleen probeerden te overleven maar het ook goed deden. Ik had absoluut niet verwacht dat de mensen in 'Garbage City', de ergste sloppenwijk aan de rand van Caïro in Egypte, gelukkig zouden zijn. Manchiyet Nasser, een van de buurten in deze sloppenwijk, ligt weggestopt tussen hoog oprijzende rotsen. De ongelukkige maar wel toepasselijke bijnaam van de stad en de smerige stank zijn het gevolg van het feit dat de meeste van de vijftigduizend inwoners zichzelf in leven houden door Caïro uit te kammen op zoek naar afval, dat ze mee hiernaartoe slepen en uitzoeken. Ze sorteren elke dag enorme bergen afval afkomstig uit deze stad met achttien miljoen inwoners, in de hoop iets te vinden wat ze kunnen verkopen, recyclen of op een andere manier kunnen gebruiken.

Je zou verwachten dat de mensen in de straten volgepropt met bergen afval, varkenshokken en stinkend vuil, overstelpt zijn door wanhoop. Toch trof ik er tijdens mijn bezoek in 2009 juist het tegenovergestelde aan. Ze hebben er een zwaar leven, zeker, maar de mensen die ik ontmoette, waren heel zorgzaam en meelevend, onmiskenbaar

gelukkig en ze waren zeer gelovig. Egypte is voor negentig procent islamitisch. Garbage City is de enige overwegend christelijke wijk in Caïro. Ongeveer 98 procent van de bevolking bestaat uit Koptische christenen.

Ik ben in alle hoeken van de wereld in heel veel sloppenwijken geweest. Dit was qua milieu een van de ergste, maar qua spirit een van de warmste. Bijna 150 mensen zaten in een heel klein betonnen gebouwtje gepropt, dat dienst deed als kerk. Toen ik begon aan mijn speech, was ik zeer onder de indruk van de blijdschap en het geluk die mijn publiek uitstraalde. Ze keken me gewoon stralend aan. Zelden leek mijn leven zo gezegend. Nadat ik hen had verteld hoe Jezus ook mijn leven had veranderd, dankte ik voor het feit dat hun geloof het hun mogelijk maakte de situatie waarin ze verkeerden te ontstijgen.

Ik besprak met de kerkleiders hoe hun leven in de buurt onder invloed van God veranderd was. Hun hoop was niet gericht op deze aarde, maar op de eeuwigheid. In de tussentijd geloven ze in wonderen en danken ze God voor wie hij is en wat hij heeft gedaan. Voordat we vertrokken, gaven we een aantal gezinnen rijst, thee en een beetje geld, waarmee ze een paar weken voedsel konden kopen. Ook gaven we de kinderen materiaal om te kunnen sporten, voetballen en touwtjespringen. Ze nodigden de mensen in onze groep meteen uit om met hen te spelen en we hadden ontzettend veel lol, we lachten en hadden plezier met elkaar, ondanks de smeertroep om ons heen. Ik zal nooit die kinderen vergeten en de lach op hun gezicht. Het bewees maar weer eens dat we – ongeacht de omstandigheden waarin we verkeren – gelukkig kunnen zijn, als we maar volledig vertrouwen op God.

Hoe kan het dat kinderen die zo arm zijn, toch lachen? Hoe kan het zijn dat gevangenen zingen met blijdschap? Ze slagen erin hun situatie te ontstijgen doordat ze accepteren dat ze bepaalde gebeurtenissen niet begrijpen en er ook geen controle over hebben. Vervolgens focussen ze zich op de dingen die ze wel begrijpen en waar ze wel controle over hebben. Mijn ouders deden precies hetzelfde. Ze gingen door en vertrouwden op Gods woord: 'Wij weten dat voor wie God liefhebben, voor wie volgens zijn voornemen geroepen zijn, alles bijdraagt aan het goede'.

Een gelovig gezin

Mijn vader en moeder kwamen allebei uit een zeer gelovig, christelijk gezin in Servië, in het voormalige Joegoslavië. Hun families emigreerden toen zij nog jong waren onafhankelijk van elkaar naar Australië, om te ontkomen aan de onderdrukking door de communisten. Hun ouders waren apostolische christenen en vanuit hun geloof gekant tegen geweld als politiek machtsmiddel. Ze werden vanwege dat geloof vervolgd door de communisten en gediscrimineerd en konden alleen in het geheim kerkdiensten houden. Het financiële bestaan was zwaar omdat ze weigerden lid te worden van de CJP, de Joegoslavische Communistische Partij, die het hele leven controleerde. Mijn vader had om die reden vaak honger in zijn jeugd.

Mijn grootouders van zowel vaders- als moederskant volgden het spoor van de vele duizenden Servische christenen die na de Tweede Wereldoorlog naar Australië emigreerden, maar ook naar Amerika en Canada. De families van mijn ouders verhuisden naar Australië, waar zij en hun kinderen in vrijheid hun christelijk geloof konden praktiseren. Andere familieleden verhuisden in diezelfde tijd naar Amerika en Canada, waardoor ik daar ook veel familie heb.

Mijn ouders ontmoetten elkaar in een kerk in Melbourne. Mijn moeder, Dushka, zat in het tweede jaar van haar opleiding tot verpleegkundige, die ze volgde in het Royal Children's Hospital in Victoria. Mijn vader, Boris, werkte op de kostenadministratie van een bedrijf. Later werd hij naast zijn werk voorganger. Rond mijn zevende overwogen mijn ouders naar Amerika te verhuizen, omdat ze het gevoel hadden dat ze daar beter toegang zouden hebben tot nieuwe prothetische technieken en medische zorg, waardoor we beter zouden kunnen omgaan met mijn beperkingen.

Mijn oom Batta Vujicic had een bouwbedrijf en beheersmaatschappij voor onroerend goed in Agoura Hills, ruim vijftig kilometer buiten Los Angeles. Batta zei herhaalde malen tegen mijn vader dat hij werk voor hem had als hij erin slaagde een werkvisum te krijgen. Er was een grote gemeenschap Servische christenen rond Los Angeles, met een aantal eigen kerkgebouwen. Dat sprak mijn ouders ook wel aan. Mijn vader kreeg te horen dat een werkvisum verkrijgen een kwestie was van een lange adem. Hij besloot toch er een aan te vra-

gen. In de tussenliggende periode verhuisde ons gezin wel ruim 1.600 kilometer richting het noorden, naar Brisbane in Queensland. Het klimaat daar was beter voor mij, omdat ik naast mijn andere problemen ook last had van allergieën.

Ik was bijna tien en zat in de vierde klas van de lagere school toen alle puzzelstukjes op hun plek vielen en we naar Amerika konden verhuizen. Mijn ouders dachten dat mijn jongere broer en zus – Aaron en Michelle – en ik op dat moment de juiste leeftijd hadden om te worden opgenomen in het Amerikaanse schoolsysteem. Maar we moesten in Queensland meer dan achttien maanden wachten tot mijn vader een werkvisum voor drie jaar kreeg. In 1994 konden we eindelijk verhuizen.

Helaas was onze verhuizing naar Californië om een aantal redenen geen succes. Toen we Australië verlieten, zat ik al in de zesde klas. Mijn nieuwe school in Agoura Hills was overvol. Ze hadden alleen nog plek voor mij in een hoger leerjaar. Dat was op zich al moeilijk genoeg, maar ook het onderwijsprogramma was totaal anders. Ik kon altijd erg goed leren, maar het kostte me moeite me aan te passen aan de veranderingen. Doordat het schooljaar op een ander tijdstip begon, liep ik nog voordat ik in Californië naar school ging, al letterlijk achter. Het kostte me veel moeite om bij te spijkeren. In ‘junior high’ [vergelijkbaar met groep 7 van de basisschool] moesten de leerlingen ook nog eens voor elk vak van lokaal wisselen. In Australië niet en daardoor had ik nog meer problemen met het aanpassen.

We gingen bij oom Batta, zijn vrouw Rita en hun zes kinderen wonen. Hoewel hun huis in Agoura Hills een enorme villa was, zat het daardoor wel behoorlijk vol. Mijn ouders wilden zo snel mogelijk een eigen huis, maar de huizen waren veel duurder dan in Australië. Mijn vader werkte bij Batta’s beheersmaatschappij in onroerend goed. Mijn moeder stopte met haar werk als verpleegkundige, omdat het haar eerste prioriteit was dat wij ons thuis zouden voelen op onze nieuwe school en in onze nieuwe omgeving. Ze had daarom niet geprobeerd een werkvergunning te krijgen om in Californië als verpleegkundige aan de slag te kunnen.

Toen we drie maanden bij oom Batta in huis woonden, kwamen mijn ouders tot de slotsom dat de verhuizing naar Amerika gewoon niet werkte. Ik had problemen op school en het was voor mijn ouders

heel lastig om een ziektekostenverzekering voor mij af te sluiten. Bovendien was het leven in Californië in zijn algemeenheid veel duurder. Daarnaast bestond er zorg of we ooit een permanente verblijfsvergunning voor Amerika zouden krijgen. Een advocaat vertelde ons dat de problemen met mijn gezondheid die goedkeuring in de weg zouden kunnen staan, omdat er twijfel zou kunnen zijn over de vraag of mijn familie de medische en andere kosten in verband met mijn handicap wel kon blijven opbrengen.

Omdat er zoveel onzekere factoren waren, besloten mijn ouders al na vier maanden terug te gaan naar Brisbane. Ze vonden zowaar een huis in dezelfde doodlopende straat waar we eerst hadden gewoond, dus we konden alle drie terug naar onze oude school en onze vrienden. Mijn vader ging weer ICT en management geven op de school voor voortgezet technisch onderwijs waar hij vroeger ook les gaf. Mijn moeder wijdde zich aan mijn broer, mijn zus en hoofdzakelijk aan mij.

Een kind met uitdagende problemen

Mijn ouders vertelden de afgelopen jaren openhartig over hun angsten en nachtmerries direct na mijn geboorte. Ze lieten in mijn jeugd natuurlijk niet merken dat ik nou niet echt het kind van hun dromen was. Mijn moeder was de eerste maanden na mijn geboorte bang dat ze niet voor mij kon zorgen. Mijn vader zag geen gelukkige toekomst voor mij en maakte zich zorgen over het soort leven dat mij te wachten stond. Hij dacht dat ik, als ik zelf niets kon en niet in staat was het leven te ervaren, beter af zou zijn met God. Ze overwogen een aantal opties, inclusief adoptie. Mijn opa en oma van zowel vaders- als moederskant boden aan mij in huis te nemen en voor mij te zorgen. Mijn ouders wezen dit aanbod af en besloten dat het hun eigen verantwoordelijkheid was om mij zo goed mogelijk op te voeden.

Ze rouwden om wat hen was overkomen en probeerden daarna hun zoon, die grote lichamelijke problemen had, een zo 'normaal' mogelijke opvoeding te geven. Mijn ouders zijn mensen met een sterk geloof en ze bleven ervan overtuigd dat God een reden had om hun zo'n zoon te schenken.